

באלין גדו האילן וקצחו ענפיו וכו'. ברם, עקר שרשיו בארץ, השאירו, שהיא ה', הפטחותה, הספלק הויי ונשארה ה', ומשום זה שלוש משמרות הויי הלילה, ובכל משמר ומשמר יושב מקודש ברוך הוא וושאג בארי וכו', ה' של הלילה עליה שואג מקודש ברוך הוא בשלש משמרות שם הויי, שם הויי הוא וvae.

ומניין לנו שעקר אדם את האילן והפריה והענפים שלו, ולא נשאר שם אלא השרש שהוא הפטחותו? זהו שפטותוב ויאמר לו איך, כמו שאיכה שנאמר בה איך ישבה ברד, איך ה' ישבה ברד? בגין זה התגלגל אדם בשלושת האבות, שהם ענפי האילן והגוף והפריה של האילן, והתפקן מה שעקר, ירד באברם ונטע בו ה', שהוא ענפי האילן, ירד ביצחק ועשה פרי שהוא י' מן יצחק, ירד ביעקב ונטע בו ר' שהוא האילן, שנאמר בו ואלהי יעקב.

אחר כך בא משה שנאמר בו בשוגם הוא בשר, שוגם זה הכל, והויריד חמשה חמשי תורה, שהוא שרש האילן, והשלים את האילן בשם של יהוה, ומשום זה השפטים בו שם יהוה, כמו שנאמר ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם, שם ד א' כי יאמרו לא נראה אליך יהוה, כי יאמרו לא נראה לך, משים שהשם לא היה להם, שלם, באבות לא התגללה להם, וזה שפטותוב ושמי יהוה לא נודעתי להם, במה שחתא אדם התפקן, ובמה שחתא הכל התפקן, וחוץ כלל בתקינו בענפיו בשירושו בגופיה באביבה, וכל אשפלוים בברך דאייה משה, ב"ר מן בראשית, מה שהיה שת ירצה לשם י' ונעשה شيء, ומתייל בברכה להוציא

שרשויה בארץ שבקו, דאייה ה' פתאה, אסתלק הויי ואשתאר ה', ובгинן דא שלש משמרות הויי הלילה, ובכל משמר ומשר מר יושב הקדוש ברוך הוא וושאג בארי וכו', ה' ההלילה עליה קודשא בריך הוא שואג בשלש משמרות תפנ' הויי, תפנ' הויי איה וvae וענפין ומנא לנו דענקר אדם אילנא ואיבא וענפין דיליה, ולא אשтар תפנ' אלא שרשא

דאייה ה' פתאה, הדא הוא דכתיב (בראשית ג ט) ויאמר לו איפה, בגונא דאייה דאייה דאייה ביה (איכה א') אייה ישבה ברד, איך ה' ישבה ברד, בגין דא אתגלגל אדם בתלת אבן, דאיןון ענפין אילנא וגופא ואיבא אילנא, ואתפקן מה דענקר, נחית באברם ונטע ביה ה' דאייה ענפין אילנא, נחית ביצחק ועבד איבא דאייה י' מן יצחק, נחית ביעקב ונטע ביה ר' דאייה אילנא, דאיימר ביה ואלהי יעקב.

לבדה אתה משה דאיימר ביה (בראשית ו ט) בשוגם הוא בשר, שוגם זה הכל, ונחית חמשה חמשי תורה, דאייה שרשא אילנא, ואשלים אילנא בשמא דיהו'ה, ובгинן דא אשפלוים ביה שם יהו'ה, במא דאת אמר (שמות ג יא) ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם, שם ד א' כי יאמרו לא נראה אליך יהו'ה, דלאבן לא אתגלי לוז, בגין דלא הוה שלים שמא, באבן לא אתגליה לוז, הדא הוא דכתיב (שם ו ט) ושמי יהו'ה לא נודעתי להם, בפה דחbare אדם אתפקן, ובמה דחbare אדם אתפקן, ואתה צור פלא בתקוניה בענפיו בשירושו בגופיה באביבה, וכל אשפלוים בברך דאייה משה, ב"ר מן